

JEDNOŚĆ W WIELBIENIU BOGA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 4,8-11; Mt 4,8-9; Dn 3,8-18; Ap 14,9.6-7; Dz 4,23-31.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I widziałem innego anioła, lecącego przez środek nieba, który miał ewangelię wieczną, aby ją zwiastować mieszkańcom ziemi i wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom, który mówił donośnym głosem: **Bójcie się Boga i oddajcie mu chwałę, gdyż nadeszła godzina sądu jego, i oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód**” (Ap 14,6-7).

Wkrótce po Pięćdziesiątnicy pierwsi chrześcijanie poświęcali dużo czasu na wspólne nabożeństwa: „I trwali w nauce apostołskiej i we wspólności, w łamaniu chleba i w modlitwach” (Dz 2,42). Radość z poznania Jezusa jako Mesjasza oraz spełnienia starotestamentowych proroctw wypełniała ich serca wdzięcznością i dziękczynieniem dla Boga. Jakże wielkim przywilejem było poznać prawdę! Pierwsi chrześcijanie czuli potrzebę spędzania czasu we wspólności, na studiowaniu Słowa i modlitwie, aby dziękować Bogu za Jego objawienie dotyczące życia, śmierci i zmartwychwstania Jezusa oraz za to wszystko, czego dokonał dla nich.

Kościół Jezusa Chrystusa jest z definicji społecznością wielbiącą powołaną do istnienia przez Boga jako duchowy dom i „kapłaństwo święte, aby składać duchowe ofiary przyjemne Bogu przez Jezusa Chrystusa” (1 P 2,5). Wdzięczność dla Boga wyrażana podczas wspólnego nabożeństwa zmienia serca i umysły ludzi na podobieństwo charakteru Boga i przygotowuje ich do służby.

Lekcja tego tygodnia dotyczy znaczenia nabożeństwa oraz tego, jak służy ono zachowaniu jedności wierzących w Jezusie.

W dyskusji o nabożeństwie często podkreślamy pewne elementy wielbienia Boga — to, co się na nie składa i jak powinno przebiegać. Ale jaki jest najgłębszy sens nabożeństwa? Co znaczy oddawanie czci Bogu? Dlaczego oddajemy Mu cześć? W Ps 29,2 Dawid napisał: „Oddajcie Panu chwałę należną jego imieniu; oddajcie Panu pokłon w ozdobie świętości” (UBG). Psalm ten wskazuje nam właściwy kierunek w zrozumieniu znaczenia nabożeństwa. Oddawać chwałę Panu, to sławić Go i czcić tak, jak na to zasługuje.

Przeczytaj 4. i 5. rozdział *Apokalipsy Jana*. Jak mieszkańcy nieba uzasadniają oddawanie czci Bogu i Jezusowi — Barankowi Bożemu? Zob. Ap 4,8.11; 5,9-10.12-13.

Ten opis nabożeństwa odbywającego się przed tronem Bożym w niebie, gdy Jezus został przedstawiony jako Baranek Boży i Zbawiciel Świata, napędza nas zdumieniem. Z nabożeństwem mamy do czynienia wtedy, gdy boskie stworzenie odpowiada Bogu słowami uwielbienia i wdzięczności za to, czego On dokonał. Nabożeństwo jest odpowiedzią wdzięcznego człowieka za Boże stworzenie i zbawienie. W czasie końca odkupieni także połączą się w uwielbieniu i podobnie odpowiedzą na to Boże zbawienie:

— „Wielkie i dziwne są dzieła twoje, Panie, Boże Wszechmogący; sprawiedliwe są drogi twoje, Królu narodów; któż by się nie bał ciebie, Panie, i nie uwielbił imienia twego? Bo Ty jedynie jesteś święty, toteż wszystkie narody przyjdą i oddadzą ci pokłon, ponieważ objawiły się sprawiedliwe rządy twoje” (Ap 15,3-4).

Tak więc nabożeństwo jest odpowiedzią naszej wiary w Boga na Jego potężne dokonania — po pierwsze na stworzenie nas, a po drugie na odkupienie nas. Podczas nabożeństwa okazujemy Bogu uwielbienie, cześć, chwałę, miłość i posłuszeństwo, których, jak wierzymy, jest On godzien. Oczywiście to, co wiemy o Bogu jako naszym Stwórcy i Zbawicielu, wiemy z tego, co objawił On nam w *Piśmie Świętym*. Ponadto najpełniejsze objawienie Boga otrzymaliśmy w osobie i działalności Jezusa (zob. J 14,8-14). Dlatego chrześcijanie czczą Jezusa jako Zbawiciela i Odkupiciela, jako że Jego ofiarna śmierć i zmartwychwstanie są istotą nabożeństwa.

Gdy chrześcijanie spotykają się na nabożeństwie, czynią to, ponieważ odczuwają podziw i wdzięczność, z których wielbienie Boga powinno wypływać.

Pomyśl o tym, co zostało nam dane w Chrystusie jako naszym Stwórcy i Zbawicielu — od czego nas uratował i co nam oferuje dzięki temu, że dobrowolnie umarł za nas. Dlaczego ta prawda powinna być podstawą wszelkich naszych nabożeństw?

Przeczytaj Mt 4,8-9. Na czym polegało trzecie kuszenie Jezusa na pustyni?

Z pychą i arogancją szatan przedstawił się jako prawowity władca świata, posiadacz wszelkich jego bogactw i chwały, domagając się czci i szacunku wszystkich żyjących, jakby to on ich stworzył. Jakąż zniewagą było to dla Boga, Stwórcy! Szatan zdradził tym samym, że dobrze wie, czym jest nabożeństwo — oddawaniem czci i okazywaniem szacunku Prawdziwemu Władcy Wszechświata.

Porównaj doświadczenie trzech Hebrajczyków opisane w 3. rozdziale *Księgi Daniela* (zwłaszcza w Dn 3,8-18) z działaniami pewnej potęgi w czasach końca wskazanymi w Ap 13,4 i 14,9-11. Jaka jest stawka w czasie końca? Co jest istotą tych wydarzeń?

Począwszy od Kaina i Abła, przez trzech Hebrajczyków w Babilonie i aż po ostateczne wydarzenia związane ze znamieniem bestii (zob. Ap 16,2), szatan usiłuje ustanowić fałszywy kult odwodzący ludzi od Boga i w podstępny sposób kierujący ich nabożeństwo ku czci samemu szatanowi. W końcu przecież jeszcze przed upadkiem ludzi szatan pragnął być jak Bóg (zob. Iz 14,14). To nie przypadek, że podobnie jak owi trzej Hebrajczycy stanęli wobec groźby śmierci w przypadku odmowy oddania czci posągowi, tak i w czasie końca wierny lud Boży stanie wobec groźby śmierci za odmowę oddania czci obrazowi bestii. Dlaczego mielibyśmy oddawać cześć jakimś posągom czy obrazom, skoro zostaliśmy wezwani do oddawania czci wyłącznie Prawdziwemu Bogu?

„Z doświadczeń, które przeżyli hebrajscy młodzieńcy na równinie Dura, wypływa bardzo ważna nauka. (...) Czas udręki ludu Bożego będzie wymagał wiary, która się nie zachwieje. Dzieci Pana muszą wyraźnie dowieść, że On jest jedynym obiektem ich czci i nic, w tym nawet groźba utraty życia, nie może ich skłonić do podporządkowania się fałszywemu kultowi. Ludziom wiernym Bogu przykazania grzesznego i błędzącego człowieka jawią się jako nic nieznaczące w porównaniu ze słowem wiecznego Pana. Tacy ludzie będą posłuszni prawdzie, choćby groziło im za to uwięzienie, wygnanie czy śmierć”¹.

Jak także w naszych czasach możemy być kuszeni do oddawania czci komukolwiek innemu niż Bogu, który jedynie jest godny czci? Dlaczego fałszywy kult może być bardziej podstępnym zagrożeniem, niż się tego spodziewamy? Jaki fałszywy kult jest szczególnym zagrożeniem dla ciebie?

¹ Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, Warszawa 2018, wyd. V, s. 283.

Adwentyści dnia siódmego postrzegają poselstwo trzech aniołów z Ap 14,6-12 jako opis swojej misji i istotę swojego przesłania dla świata przed powtórным przyjściem Jezusa (zob. Ap 14,14-20). Trzej aniołowie głoszą ważne przesłania, które mają być przekazane „donośnym głosem” (Ap 14,6) wszystkim mieszkańcom świata.

Przeczytaj Ap 14,6-7. Jakie jest przesłanie pierwszego anioła i co mówi o Bogu? Dlaczego przesłanie to zawiera nawiązanie do oddawania czci?

Przesłanie pierwszego z trzech aniołów jest skierowane do całego świata. W ten sposób spełnia się zapowiedź Jezusa z Mt 24,14. W opisie trzech aniołów i ich misji występuje element naglącej potrzeby i pośpiechu. Pierwsze przesłanie wzywa ludzi do zwrócenia się ku Bogu, „gdyż nadeszła godzina sądu jego” (Ap 14,7). Powtórne przyjście Jezusa jest czynnikiem przyspieszającym sąd.

Anioł woła:

— „Bójcie się Boga...” (Ap 14,7).

U tych, którzy nie traktują Boga poważnie, to przesłanie wzywające do zajęcia właściwej postawy może wzbudzić przerażenie. U wyznawców Jezusa wezwanie to budzi jednak bojaźń i szacunek. Kierują oni swoje myśli ku Bogu i widzą spełnienie Jego obietnic. Przepelnia ich poczucie wdzięczności i czci dla Boga.

— „...i oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód” (Ap 14,7).

Te słowa są nieomylnym nawiązaniem do przykazania sobotniego bezpośrednio powiązanego ze stworzeniem świata (zob. Wj 20,8-11). Bóg Stwórca, który ustanowił sobotę jako upamiętnienie swoich stwórczych dokonań, ma być czczony i poważany.

Zauważmy, iż w czasie końca oddawanie czci jest wskazane jako kluczowe zagadnienie w wielkim boju o lojalność ludzkości. To ogólnoswiatowe przesłanie wzywa do oddawania czci wyłącznie Stwórcy.

„Najważniejszą rzeczą w ostatecznym kryzysie będzie kwestia oddawania czci. *Apokalipsa Jana* wyraźnie wskazuje, że próbą nie będzie to, czy oddaje się cześć, czy nie, ale to, komu się ją oddaje. W czasie końca tylko dwie grupy ludzi będą się znajdować na świecie — ci, którzy boją się Boga i oddają Mu chwałę (zob. Ap 11,1.18; 14,7), oraz ci, którzy nienawidzą prawdy i są czcicielami smoka i bestii (zob. Ap 13,4-8; 14,9-11). (...).

Jeśli kwestia oddawania czci znajduje się w centrum ostatecznego konfliktu, to nic dziwnego, że Bóg posyła swoją ewangelię w czasach końca, wzywając mieszkańców ziemi, by traktowali Go poważnie i oddawali Mu cześć jako Stwórcy, to jest jednemu godnemu boskiej czci¹.

¹ Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, Berrien Springs 2002, s. 444-445.

Przeczytaj Dz 2,42. Jakie były niektóre elementy nabożeństwa w Kościele wczesnochrześcijańskim?

„I trwali w nauce apostoelskiej i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach” (Dz 2,42). Od najwcześniejszych dni istnienia Kościoła w centrum nabożeństwa pozostawało studiowanie Słowa Bożego przekazanego nam za pośrednictwem apostołów. Pierwsi chrześcijanie wiernie studiowali *Pismo Święte*, pragnąc się dowiedzieć, co jest tam napisane o Jezusie jako Mesjaszu. Chrześcijanie zachowywali ścisłą wspólnotę, dzieląc się błogosławieństwami danymi im przez Boga oraz wspierając się wzajemnie w swoim duchowym życiu z Bogiem. W Słowie Bożym znajdowali cenne prawdy, które stanowiły podstawę ich przesłania głoszonego światu.

Co poniższe wersety mówią o znaczeniu studiowania Słowa Bożego razem z innymi wierzącymi?

2 Krl 22,8-13

Dz 17,10-11

2 Tm 3,14-17

„Kiedykolwiek głoszone są prawdy ewangelii, osoby szczerze pragnące czynić to, co prawe, są prowadzone do pilnego studiowania *Pisma Świętego*. Jeśli w ostatnich dniach dziejów świata ci, którym głoszone są prawdy mające ich poddać próbie, poszliby za przykładem berejczyków, codziennie studiując *Pismo Święte* i porównując ze Słowem Bożym poselstwo, które usłyszeli, wielu ludzi byłoby obecnie wiernych przykazaniom prawa Bożego”¹.

Jesteśmy ludem zjednoczonym przez prawdy, które głosimy — prawdy, które znajdujemy w Słowie Bożym. Tak było w Kościele Bożym od początku i tak jest dzisiaj. Studiowanie Słowa Bożego jest rdzeniem zarówno nabożeństwa, jak i jedności naszego ludu powołanego do głoszenia światu poselstwa trzech aniołów. Gdy spotykamy się na nabożeństwach jako wspólnota, *Pismo Święte* przemawia do nas słowami kierowanymi przez Boga, by prowadzić nas przez życie, przysposabiać nas do misji oraz przygotować nas na powtórne przyjście Jezusa.

Jak mocno jesteś ugruntowany w biblijnych zasadach wiary, które wyznajemy? Czy jesteś ugruntowany tak, że gdyby zaistniała taka potrzeba, byłbyś gotowy bronić tych prawd nawet za cenę utraty życia, jak niegdyś trzej młodzi Hebrajczyści?

¹ Ellen G. White, *Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 131.

Wobec jakichkolwiek wyzwań stawał Kościół wczesnochrześcijański, jego członkowie byli zjednoczeni we wspólnej wierze w Jezusa i prawdzie powierzonej im w celu głoszenia jej światu. Piotr nazwał ją nawet teraźniejszą prawdą (zob. 2 P 1,12 BG). Zjednoczeni w prawdzie chrześcijanie wyrażali swoją jedność na różne sposoby.

„I trwali (...) w łamaniu chleba i w modlitwach” (Dz 2,42). To nawiązanie do łamania chleba przypuszczalnie oznacza specjalne wspólne posiłki albo zwykłe posiłki spożywane wspólnie przez wyznawców. Przy takich okazjach osoba pełniąca rolę gospodarza modliła się o błogosławieństwo chleba i napoju, zarówno w celu upamiętnienia śmierci Jezusa i Jego zmartwychwstania, jak również zapowiedzi Jego powtórnego przyjścia. Tak więc chrześcijanie poświęcali czas na rozpamiętywanie życia i działalności Jezusa, rozmawiając o Nim także podczas wspólnych posiłków. W ten sposób nawet posiłki stawały się częścią nabożeństwa. „Codziennie też jednomyślnie uczęszczali do świątyni, a łamiąc chleb po domach, przyjmowali pokarm z weselem i w prostocie serca, chwając Boga i ciesząc się przychylnością całego ludu. Pan zaś codziennie pomnażał liczbę tych, którzy mieli być zbawieni” (Dz 2,46-47). Niewątpliwie ten czas spędzany razem znacząco wzmacniał poczucie jedności, jaką mieli w Jezusie.

Jakie przykłady wspólnych modlitw chrześcijan znajdujemy w *Dziejach Apostolskich*? O co się modlili przy tych okazjach?

Dz 1,14

Dz 4,23-31

Dz 12,12

Kościół wczesnochrześcijański korzystał z możliwości bezpośredniej łączności z Bogiem i nigdy nie tracił okazji, by zaność do Niego prośby podczas wspólnych nabożeństw. W *1 Liście do Tymoteusza* Paweł podkreśla znaczenie wspólnej chrześcijańskiej modlitwy (zob. 1 Tm 2,1). Pisząc do efezjan, apostoł także podkreślił potrzebę modlitwy: „W każdej modlitwie i prośbie zanoście o każdym czasie modły w Duchu i tak czuwajcie z całą wytrwałością i błaganem za wszystkich świętych i za mnie” (Ef 6,18-19).

W jaki sposób możemy doświadczyć głębszej jedności przez moc wstawiennej modlitwy o wspólne sprawy? Jak taka modlitwa jednoczy nas jako zbor?

DO DALSZEGO STUDIUM

„»Ważność soboty jako pamiątki stworzenia polega na tym, że stale uzmysławia nam prawdziwy powód oddawania czci Bogu« (John N. Andrews, *History of the Sabbath and First Day of the Week*), jest On bowiem Stwórcą, a my Jego stworzeniem. »Sobota stanowi podstawę boskiej czci, gdyż uczy tej wielkiej prawdy w sposób najbardziej wyrazisty, jakiego nie zapewnia żaden inny nakaz. Prawdziwy powód czczenia Boga — nie tylko w siódmy dzień tygodnia, ale w ogóle — leży w różnicy, jaka istnieje między Stworzycielem a stworzeniem. Fakt ten nigdy nie przestanie być aktualny i nie wolno o nim zapominać« (tamże). Aby człowiek zawsze o tej prawdzie pamiętał, Bóg już w Edenie ustanowił sobotę, i dopóki fakt, że jest On naszym Stworzycielem, pozostaje powodem do oddawania Mu czci, dopóty sobota jest tego znakiem i pamiątką. Gdyby powszechnie święcono sobotę, myśli i uczucia ludzi skierowane byłyby ku Stworzycielowi jako Temu, któremu należy się cześć, i nie byłoby bałwochwalców, ateistów i odstępców. Przestrzeganie soboty jest znakiem wierności wobec prawdziwego Boga, tego, »który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód« (Ap 14,7). Poselstwo wzywające ludzi do oddania czci Bogu i zachowywania Jego przykazań skłania ich do przestrzegania szczególnie czwartego przykazania¹».

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Skoro biblijne pojęcia nabożeństwa, stworzenia i zbawienia są ze sobą tak ściśle związane, w jakim sensie świętowanie soboty może być Bożym antidotum na fałszywe kultury? Jaką rolę odgrywa sobota w prorocztwie na czas końca zapisanym w Ap 14,6-7? W jaki sposób przesłanie pierwszego anioła nawiązuje do soboty?

2. Często mówimy o nabożeństwie tak, jakby było ono kwestią treści — co należy czynić podczas nabożeństwa, a czego nie należy czynić? Czy takie podejście jest wystarczające? Czym naprawdę jest nabożeństwo? W jaki sposób twój zbór doświadcza autentycznego nabożeństwa?

3. W niektórych społecznościach chrześcijańskie wspólne nabożeństwo stopniowo odchodzi w zapomnienie lub traci też na swojej frekwencji, nawet w środowiskach adwentystycznych. Co twój zbór może zrobić, by przeciwstawić się temu trendowi?

PODSUMOWANIE

Nabożeństwo to wdzięczna odpowiedź wierzącego chrześcijanina na Boży dar zbawienia. Jest to także niezbędny element chrześcijańskiego wspólnotowego doświadczenia jedności i społeczności. Bez modlitwy i studiowania *Biblii* w celu poznania Bożej prawdy przeznaczonej dla nas nasza wspólnota nie może doświadczyć jedności w Chrystusie.

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2018, wyd. XIX, s. 315-316. Przeczytaj hasła *Prayer* oraz *Worship*, w: *The Ellen G. White Encyclopedia*, Hagerstown 2013, s. 1044-1046.1290-1291.